

Arrest

nr. 188 533 van 16 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 november 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 oktober 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2014 met refertenummer 37183.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) in hoofde van verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Het beroep dat verzoekster hiertegen heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), werd verworpen op 16 juni 2017 bij arrest nr. 188 532.

1.2. Op 23 januari 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 14 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekers op 17 oktober 2013 in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.01.2013 werd ingediend door :

KK.

(...)

en echtgenote:

H.R.

K., A. M.

(...)

nationaliteit: Armenië (Rep.)

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Aan betrokkenen werd op 21 januari 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, gepaard gaande met inreisverbod voor drie jaar, aan hen betekend op 19 maart 2013. Hierdoor worden zij gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten en verboden het opnieuw te betreden gedurende drie jaar. Daar dit inreisverbod nog steeds van kracht is, hebben betrokkenen aldus niet het recht zich op het Belgische grondgebied te bevinden. Daardoor kunnen de verder aangehaalde elementen, namelijk het feit dat betrokkenen ondertussen enkele jaren ononderbroken in België zouden verblijven, zich in een prangende humanitaire situatie zouden bevinden, duurzaam lokaal verankerd zouden zijn, ingeburgerd zouden zijn, Nederlands zouden spreken, inschrijvingsbewijzen tot inburgering en deelcertificaten cursussen Nederlands overmaken, als ingeburgerd aanbevolen worden door hun huisarts en kinesist, een vrienden- en kennissenkring opgebouwd zouden hebben en geloofsbrieven overmaken, dat mevrouw ernstig ziek is en medisch opgevolgd wordt, dat mevrouw vrijwilligerswerk verricht en de opmerkingen m.b.t. de aanvragen 9ter die betrokkenen indienden, niet aanvaard worden als geen buitengewone omstandigheid. Wat de vermeende schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden. Wat het inroepen van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkenen niet aantonen dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het vertrouwensbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"4.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar een bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaand met een inreisverbod, en naar de ingeroepen integratie-elementen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.2.

De verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

(Zie arrest Raad van State, arrest nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt.

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, hun sterke integratie en hun wil tot werken.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien heeft de verzoekende partij deze buitengewone omstandigheden niet opzettelijk gecreëerd.

4.3.

Er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij de buitengewone omstandigheden op een manifest

onzorgvuldige, dan wel onredelijke manier heeft beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe

het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit navolgende bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

4.3.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing dat de verzoekende partijen reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten, gepaard gaand met een inreisverbod, hebben gekregen en dat "betrokkenen aldus niet het recht (hebben) zich op het Belgisch grondgebied te bevinden" en "daardoor de verder aangehaalde elementen... niet aanvaard (kunnen) worden als (geen) buitengewone omstandigheid".

Een dergelijke argumentering raakt kant noch wal.

a)

Zo de verzoekende partijen wél het recht zouden gehad hebben om zich op het Belgisch grondgebied te bevinden, dan zou er geen enkele noodzaak zijn om een aanvraag tot humanitaire regularisatie op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Iedere vreemdeling die zich op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beroept, bevindt zich in een preciaire verblijfssituatie én net omwille van die reden wordt een aanvraag tot machtiging tot onbeperkt verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend!

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdelingen over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan dienst gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers tot doelstelling om een preciaire verblijfssituatie te gaan regulariseren, om vanuit een illegale, dan wel preciaire, verblijfssituatie een machtiging tot verblijf in België te bekomen.

Het verwijzen naar de illegale verblijfsstatus van de verzoekende partij is aldus niet afdoende om een weigeringsbeslissing genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te schragen. Een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet impliceert immers een preciaire verblijfssituatie van de aanvrager!

b)

Een illegale verblijfsstatus sluit het bestaan van buitengewone omstandigheden niet uit, zoals de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerdelijk poogt voor te houden in de bestreden beslissing.

Hierover anders oordelen, het weze herhaald, sluit iedere toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uit.

Het is immers omwille van de buitengewone omstandigheden waarin de vreemdelingen zich bevinden, in casu tevens de verzoekende partijen, dat zij 'verkiezen' om alhier in een preciaire verblijfssituatie te verblijven, eerder dan terug te keren naar hun land van herkomst.

Net omwille van de buitengewone omstandigheden waarin de verzoekende partijen zich bevinden, hebben zij geen gevolg gegeven aan het eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

c)

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de buitengewone omstandigheden niet aan een beoordeling onderworpen.

In de bestreden beslissing wordt de vraag of de ingeroepen elementen effectief buitengewone omstandigheden zijn onbeantwoord!

Daarnaast is het zo dat de Dienst Vreemdelingenzaken omwille van humanitaire redenen kan terugkomen op de door haar eerder afgeleverde verwijderingsbeslissing en inreisverbod.

Door niet te oordelen over de ingeroepen buitengewone omstandigheden, de humanitaire redenen, kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet in alle redelijkheid oordelen of het afgeleverde bevel en inreisverbod in casu, gelet op de humanitaire redenen, wel aanvaardbaar zijn.

- 4.3.2.

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 92 227 dd. 27 november 2012 kan naar analogie worden toegepast voor beslissingen in het kader van de ontvankelijkheidsfase.

"Uit het geheel van deze motivering blijkt dat de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België door de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden betwist en tevens dat de

gemachtigde van de staatssecretaris meent dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om een verblijf toe te kennen, dat hij hiertoe echter niet verplicht is, waarna besloten wordt dat in casus deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Er dient echter te worden vastgesteld zoals de verzoekende partij ook aangeeft; dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten de motiveren waarom hij in dit concrete geval heeft geoordeeld waarom deze integratie en dit langdurig verblijf niet kunnen worden aanvaard als element om verblijfsrecht toe te kennen. De gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich immers tot de stelling dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen, gevolgd door een verwijzing naar een arrest van de Raad van State dat stelt dat de toekenning van een verblijf omwille van een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een mogelijkheid maar geen verplichting is, om te besluiten dat "daarom" deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen.

Ook al beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid, dit ontslaat hem niet van de verplichting om zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze te motiveren, hetgeen hij in casu heeft nagelaten te doen."

(Zie arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 92 227 dd. 27/11/2012)

Er wordt in de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd waarom in concreto, in het voorliggende individuele geval de integratie niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Meer dan een opsomming geven en concluderen dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, omdat de verzoekende partijen niet het recht hebben zich op het Belgische grondgebied te bevinden, doet de Dienst Vreemdelingenzaken immers niet.

Er is geen sprake van een ware motivering.

Hoewel zou kunnen aanvaard worden dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden én dienen ze aan een ware beoordeling onderworpen worden.

Er dient benadrukt te worden dat de integratie van de verzoekende partijen is ontstaan in een langdurige periode van legaal verblijf.

De verzoekende partijen hebben bijgevolg voor wat betreft hun integratie gehandeld als zorgvuldige personen, door van de mogelijkheden geboden door de Belgische autoriteiten gebruik te maken en de verzoekende partijen hebben weliswaar hun verregaande integratie zelf gecreëerd, maar ten dien einde geen misbruik hebben gemaakt.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten de ingeroepen buitengewone omstandigheden te beoordelen, omwille van het feit dat de verzoekende partijen illegaal op het Belgische grondgebied verblijven.

De Dienst Vreemdelingenzaken slaat de bal mis (cf. punt 4.3.1.) en negeert bovendien dat het geheel van de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgt.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

- 4.3.3.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel eveneens heeft geschonden door geen afweging te maken tussen de ongemakken waarmee de verzoekende partijen zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar hun land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten.

Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat het recht op eerbiediging van het familie-, gezins- en privéleven een buitengewone omstandigheid kan uitmaken indien er een kennelijke wanverhouding is tussen het doel en de gevolgen van de formaliteit en de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die de uitvoering met zich meebrengt:

"Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van

de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen"

(Zie arrest Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

De rechten van het kind (cf. infra) zijn evenzeer gewaardeerde rechten als het recht op privé- en gezinsleven.

Bijgevolg dienen de rechten van het kind en de onafwendbare schending van deze rechten afgetoetst te worden van het doel dat de Dienst Vreemdelingenzaken wenst te bereiken - in casu het naleven van een formaliteit.

Dat aan een gezin met een minderjarig schoolgaand kind vereist wordt om voor onbepaalde duur terug te keren naar hun land van herkomst, en aldus de stabiliteit die het kind alhier kent achter zich moeten laten teneinde in onzekere levensomstandigheden terecht te komen, in wanverhouding staat tot het doel van de formaliteit, aangezien de kans wel degelijk reëel is, gelet op de persoonlijke situatie van de verzoekende partijen, dat zij in aanmerking zullen komen voor een machtiging tot verblijf.

De formele vereisten zijn disproportioneel ten opzichte van de schending van de kinderrechten, de humanitaire elementen eigen aan dit dossier.

- 4.3.4.

Het vertrouwensbeginsel werd bij het nemen van de bestreden beslissing geschonden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

a)

Het is immers zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet.

Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009. zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

Anders bepalen zou leiden tot willekeur.

Ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, dient duidelijkheid nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden.

De bevestiging van toepassing van de criteria door het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken schept rechtmatige verwachtingen bij de rechtsonderhorige en een bestuur dient, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel, de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen te honoreren.

De situatie van de verzoekende partijen is niet geheel in overeenstemming met één van de situatie beschreven in de regeringsinstructies, doch vindt aansluiting bij meerdere criteria die een langdurige procedures en een langdurig ononderbroken verblijf, gepaard gaande met een schoolgaand kind, als maatstaf vooropstellen.

De situatie van de verzoekende partijen kan evenzeer gekwalificeerd worden als een prangende humanitaire situatie, dewelke buitengewone omstandigheden impliceren.

De verzoekende partijen mochten verwachten dat zij van de gunst van de regularisatie zouden kunnen genieten.

Dat het anders oordelen niet alleen wijst op willekeur, doch ook een schending uitmaakt van het non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

b) Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, zijn de duurzame lokale verankering en de werkbereid belangrijk elementen die beoordeeld dienen te worden bij het nemen van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag tot regularisatie.

Er kan niet ontkend worden dat de situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden niet overeenstemt met een prangende humanitaire situatie zoals omschreven in de regeringsinstructies,

doch dient vastgesteld te worden dat de feitelijkheden eigen aan het dossier van de verzoekende partijen bewijs leveren van hun duurzame lokale verankering en van hun wil tot werken.

In eerste instantie is het zo dat de verzoekende partijen reeds geruime tijd ononderbroken in België verblijft en dit reeds sinds 2009, aldus ruim vier jaar.

Daarnaast is het zo dat de verzoekende partijen zich hebben geïntegreerd in België, taallessen hebben gevolgd en een sociaal netwerk hebben opgebouwd. De vele aanbevelingsbrieven getuigen hiervan.

De verzoekende partijen zijn eveneens bereid om te werken. Daarvan getuigt het vrijwilligerswerk dat de tweede verzoekende partij verricht, namelijk het helpen in de kleuterklas.

Indien een persoon zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, waarbij sprake kan zijn van duurzame

lokale verankering, dienen geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, aangezien de prangende humanitaire situatie buitengewone omstandigheden impliceren.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt het vertrouwensbeginsel doordat meegedeeld werd dat de achterliggende filosofie van de instructies blijvend zal worden toegepast binnen de discretionaire bevoegdheid, doch bij het nemen van individuele beslissingen, zoals in casu, wijkt de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan af.

Een dergelijke werkwijze kan niet aanvaard worden.

- 4.3.5.

De aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen betreft een humanitaire regularisatie.

Gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, dient ten eerste met de humanitaire elementen eigen

aan het individuele geval rekening gehouden te worden.

De beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken dient reeds in de fase van ontvankelijkheid op een humanitaire wijze te gebeuren.

, Vanuit het humanitaire standpunt dient rekening gehouden te worden met de belangen van het kind.

De belangen van het kind, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is dienen, in overweging genomen te worden in de ontvankelijkheidsfase.

Kinderen hebben het recht om in een stabiele leefomgeving op te groeien.

Kinderen hebben het recht zich te ontplooien en te ontwikkelen.

Het terugsturen van de verzoekende partijen naar hun land van herkomst, al was het maar tijdelijk, doorbreekt de stabiliteit in het leven van het minderjarige kind.

De scholing van het kind draagt bij tot deze stabiliteit.

Een onderbreking van de scholing schaadt wel degelijk de belangen van een kind, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken minstens artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag met de voeten treedt:

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

"Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag:

"Recht op leven en ontwikkeling.

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind"

Deze rechten zijn in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven.

Kinderen dienen na een langdurig verblijf tevens van deze grondwettelijke rechten te genieten.

4.4. De beslissing tot onontvankelijkheid genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient dan ook vernietigd te worden."

2.2. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft

genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers gemotiveerd, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de door verzoekers in toepassing van deze bepaling ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is. Hierbij wordt toegelicht dat verzoekers sinds 21 januari 2013 het voorwerp uitmaken van een inreisverbod van drie jaar dat nog steeds van kracht is waardoor zij niet het recht hebben zich op het Belgische grondgebied te bevinden. Daardoor kunnen de elementen, aangehaald in de verblijfsaanvraag, vermeld in punt 1.2., niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Bijkomend wordt gemotiveerd dat wat betreft de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) verzoekers zich beperken tot een bewering zonder begin van bewijs. Wat betreft artikel 8 van het EVRM wordt uitgebreid uiteengezet waarom dit artikel hier niet van toepassing is.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

2.3. Waar verzoekers stellen dat er niet wordt gemotiveerd waarom de voorgelegde elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard, merkt de Raad dat verzoekers hieromtrent verdere inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing en aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing, zodat het middel dient te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht alsook het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, en dit in het licht van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel laten de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de beslissing en de feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State; RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

2.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij beslissingen van 21 januari 2013 een inreisverbod van drie jaar kregen opgelegd en dit op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet is een inreisverbod *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*.

Het betoog van verzoekers dat een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot doel heeft om een illegale dan wel preciaire verblijfssituatie te regulariseren en een verblijf in België te bewerkstelligen, gaat geheel voorbij aan deze definitie van artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat een inreisverbod naast een verbod om het Rijk binnen te komen ook een expliciet verbod inhoudt om er te verblijven (RvS 12 september 2016, nr. 235.719).

Overeenkomstig artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet treedt het inreisverbod in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het inreisverbod aan verzoekers werd betekend op 19 maart 2013, hetgeen door verzoekers niet wordt betwist. Derhalve blijkt dat verzoekers op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing onder een inreisverbod – en dus onder een verbod op het grondgebied te verblijven – stonden.

Dit opgelegde inreisverbod verhindert dat de gemachtigde nog kan vaststellen dat op ontvankelijke, en dus rechtsgeldige, wijze een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België werd ingediend, tenzij het inreisverbod eerst werd opgeheven overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet.

De afgifte van de verblijfsmachtiging in België is geenszins mogelijk gelet op voormeld verbod om in het Rijk te verblijven en dit zolang niet eerst de opheffing van het opgelegde inreisverbod wordt verkrijgen overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet en de daarin voorziene gevallen en modaliteiten. Het is ook niet kennelijk onredelijk om de in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, met name hun integratie, langdurig (legaal) verblijf en wil tot werken, die in wezen de grond van de aanvraag betreffen, niet in aanmerking te nemen verwijzende naar het inreisverbod dat verzoekers werd opgelegd.

De Raad oordeelt dan ook dat een inreisverbod de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op afdoende wijze kan gronden (cf. RvS 9 maart, nr. 218.401; RvS 4 december 2012, nr. 221.663). De gemachtigde was dan ook niet gehouden om in het voorliggende individuele geval nog in concreto te motiveren waarom de integratie niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard of deze integratie en de overige ingeroepen elementen verder te beoordelen. Een verwijzing naar de inreisverboden die nog van kracht zijn, volstaat om de hierboven vermelde redenen. Een miskennis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.5. Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet voorziet verder een specifieke mogelijkheid om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te vragen en bepaalt in dit geval als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland.

§ 2. De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

§ 3. Een beslissing betreffende de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt ten laatste binnen vier maanden, te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag, getroffen. Indien geen enkele beslissing is genomen binnen vier maanden wordt de beslissing als negatief beschouwd.

§ 4. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

§ 5. De minister kan, bij besluit, de categorieën van personen omschrijven voor wie het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort naar aanleiding van humanitaire rampen.

§ 6. Wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp van een inreisverbod uitmaakt dat door een andere lidstaat werd afgegeven en de minister of zijn gemachtigde overweegt om hem een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven, raadpleegt hij voorafgaand deze lidstaat om rekening te houden met diens belangen.”

Zoals reeds gesteld is de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een uitzonderingsprocedure waarin een vreemdeling die reeds in het Rijk verblijft de aanvraag om machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden in België kan indienen. Deze bepaling dient in casu evenwel samen te worden gelezen met voormelde bepalingen betreffende het inreisverbod en met name het artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet waarin de wetgever de gevallen en modaliteiten heeft bepaald waarin het inreisverbod kan worden opgeheven.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij stellen dat in casu de gemachtigde reeds rekening diende te houden met de humanitaire elementen en de belangen van hun kind in het kader van de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag. Dit betoog komt neer op de stelling dat het aanwenden van een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet primeert op het inreisverbod. Een dergelijk betoog gaat voorbij aan wat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in artikel 74/11, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet, met name dat een inreisverbod niet ingaat tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Indien de wetgever tevens wilde voorzien dat de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kon worden opgestart niettegenstaande dat de betrokken vreemdeling onder een inreisverbod staat, zou deze mogelijkheid zijn opengesteld in laatstgenoemde wetsbepaling

Daarenboven staat het verzoekers vrij om overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, de opheffing of opschorting van het inreisverbod om humanitaire redenen aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun woon- of verblijfplaats in het buitenland. Hierbij geldt een beslissingstermijn van vier maanden. Nadat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, kan een aanvraag tot verblijfsmachtiging worden ingediend. De tijdelijke terugkeer met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van verzoekers niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, minstens tonen verzoekers dit niet concreet aan maar beperken zij zich tot een theoretisch betoog. Zij weerleggen dan ook niet concreet het motief in de bestreden beslissing, met name dat zij “niet aantonen dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. [...] Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.” Waar verzoekers stellen dat er geen afweging is gemaakt tussen de ongemakken waarmee zij zullen worden geconfronteerd bij terugkeer en de doelstelling van de formaliteiten, stelt de Raad vast dat zij deze “ongemakken” niet nader preciseren en verduidelijken zodat zij met deze algemene bewering niet ernstig kunnen worden gevolgd in het betoog dat het evenredigheidsbeginsel in casu werd geschonden.

Het aanwenden van een aanvraag om verblijfsmachtiging als afwijking op het principe dat de opheffing van een inreisverbod in het herkomstland dient te worden aangevraagd, zou een uitholling betreffen van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijk – en voorafgaand aan de verblijfsaanvraag – te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/12, §1 van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke aanvraag dient bovendien op expliciete wijze te gebeuren en niet impliciet door middel van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zo niet wordt elk nuttig effect aan de procedure voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet ontnomen. Bovendien moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het kader van artikel 8 van het EVRM oordeelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging op hun grondgebied wensen, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In zoverre verzoekers voorhouden dat van hun minderjarige kind wordt vereist om voor onbepaalde duur terug te keren naar het land van herkomst, wijst de Raad er nogmaals op dat de beslissingstermijn aangaande de opheffing of opschorting van het inreisverbod vier maanden bedraagt.

Wat betreft de aangevoerde schendingen van de artikelen 3 en 6 van het VN Kinderrechtenverdrag, stelt de Raad vast dat verzoekers zich hun in aanvraag, vermeld in punt 1.2., niet op deze artikelen hebben beroepen, zodat de gemachtigde er ook geen rekening mee kon houden. Evenmin blijkt uit de aanvraag dat hun minderjarig kind reeds schoolplichtig was: het kind werd geboren in januari 2011 en de bestreden beslissing werd genomen in oktober 2013. Op dat moment had het kind nog geen schoolplichtige leeftijd bereikt.

De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met enig bevel om het grondgebied te verlaten en dat deze niet inhoudt dat verzoekers het grondgebied dienen te verlaten. De bestreden beslissing spreekt zich enkel uit over de vraag of verzoekers op ontvankelijke wijze in België een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen indienen. Verzoekers dienen wel het land te verlaten ingevolge een eerdere beslissing van het bestuur, doch deze beslissing maakt niet het voorwerp uit van het thans voorliggende beroep waarin enkel uitspraak dient te worden gedaan over de wettigheid van de weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, doch niet over de wettigheid van een verwijderingsmaatregel in hoofde van verzoekers en hun kind.

Waar zij stellen dat hun kind de stabiliteit die het hier kent moet achterlaten om in onzekere levensomstandigheden terecht te komen, stelt de Raad overigens vast dat verzoekers zich beperken tot loutere en blote beweringen. Zij tonen daarmee geenszins op ernstige wijze aan dat artikel 6 van het VN Kinderrechtenverdrag, dat het recht op leven en ontwikkeling omvat, in casu door de bestreden beslissing wordt geschonden. In de mate dat zij betogen dat de scholing van hun kind bijdraagt tot de stabiliteit, tonen verzoekers niet aan dat hun kind bij tijdelijke terugkeer geen toegang heeft tot onderwijs in het land van herkomst. Evenmin betogen verzoekers dat hun minderjarige dochter gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst is te vinden. Voorts houden verzoekers ook niet voor dat er onoverkomelijke taal-, cultureel of sociaal gebonden hinderpalen bestaan die de voorzetting van het onderwijs van hun dochter in hun land van herkomst onmogelijk maken. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat hun kind dochter, bij terugkeer naar het land van herkomst, zich daar niet zal kunnen ontplooiën en ontwikkelen.

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind. Nu verzoekers niet aantonen dat het welzijn van hun kind wordt geschaad door een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: *“De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geldt voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.”* Aldus wordt de eenheid van het gezin, en de stabiliteit die daarmee gepaard gaat voor de minderjarige dochter, gewaarborgd. In het licht van wat hiervoor werd besproken, tonen verzoekers dan ook geen schending van artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag aan, met name in zoverre de verdragsluitende Staten zich ertoe verbinden het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van haar ouders. Evenmin blijkt een schending van artikel 22bis van de Grondwet, waarbij moet worden opgemerkt dat uit dit grondwettelijk artikel geen recht op verblijf kan worden afgeleid.

In casu tonen verzoekers niet aan dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Met hun beschouwingen geven verzoekers aan niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing, doch, gezien hun vaag betoog, tonen zij niet in concreto aan dat de *“formele vereisten [...] disproportioneel [zijn] ten opzicht van de kinderrechten, de humanitaire elementen eigen aan dit dossier”*. Een kennelijke wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing blijkt niet. Een schending van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

2.6. Verzoekers beklagen zich erover dat zij niet de toepassing krijgen van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 terwijl zij hier wel aan voldoen. De Raad herhaalt in deze dat een inreisverbod de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan gronden (cf. RvS 9 maart 2012, nr. 218.401; RvS 4 december 2012, nr. 221.663).

Daarenboven heeft de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigd. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan, kon de gemachtigde er geen toepassing van maken. De Raad kan verder niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling wordt verleend van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructie. Hieruit kan geen rechtsmiddel worden geput om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Het betoog van verzoekers onder punt 4.3.4., b) van het verzoekschrift is om deze reden dan ook niet dienstig.

De stelling van verzoekers dat zowel het voormalig kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoekers lijken te veronderstellen dient de gemachtigde immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover gemachtigde krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*.

Het gegeven dat de verwerende partij zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de in casu bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Verzoekers' betoog inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, gaan verzoekers voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092).

2.7. Het enig middel is ongegrond en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES